

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 sierpnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 19 lipca 2017 r. na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy M. H. prawa do emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że odmówiono wnioskodawcy prawa do emerytury, ponieważ do dnia 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wnioskodawca nie przedłożył świadectwa pracy w szczególnych warunkach, nie osiągnął na dzień wydania decyzji wieku emerytalnego, nie złożył wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem zakładu na dochody budżetu państwa. Organ rentowy uznał wnioskodawcy za udowodniony ogólny staż ubezpieczeniowy wynoszący 25 lat 5 miesięcy i 1 dzień okresów składkowych.

/decyzja k. 26 plik II akt ZUS/

Odwołanie od powyższej decyzji złożył w dniu 25 września 2017 r. wnioskodawca M. H.. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do emerytury. W uzasadnieniu swego stanowiska podniósł, iż legitymuje się wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych, gdyż za taki winien zostać uznany okres jego zatrudnienia w Wojskowej Akademii Medycznej w latach 3.05.1976 r.-6.08.1991 r. Ubezpieczony podniósł, iż pracował wówczas w wojskowej pralni chemicznej co wynika ze złożonego świadectwa pracy, na którym wskazuje się na fakt wypłacania dodatków w związku z pracą w warunkach szczególnych. W ocenie wnioskodawcy praca, którą wykonywał została wymieniona bezpośrednio w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach w wykazie A w dziale 14 prace różne pkt 8 prace pralniczo – farbiarskie w pralniach chemicznych.

/odwołanie k. 2-2v./

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania od powyższej decyzji. W uzasadnieniu przywołał argumentację podniesioną w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 7/

Na rozprawie w dniu 20 września 2018 r. – poprzedzającej wydanie wyroku pełnomocnik wnioskodawcy z urzędu poparł odwołanie, wniósł o przyznanie wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu oświadczając, iż koszty te nie zostały pokryte w całości ani w części. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

/e -protokół z dnia 20 września 2018 r. – 00:47:57 – 00:48:32 – płyta CD – k. 155/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. H. urodził się (...)

/bezsporne/

W dniu 19 lipca 2017 r. ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę.

/wniosek – k. 1 – 6 plik II akt ZUS/

M. H. w okresie od dnia 3.05.1976 r. do dnia 6.08.1991 r. był zatrudniony w Wojskowej Akademii Medycznej w pralni garnizonowej w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach:

- robotnik transportowy od dnia 3.05.1976 r.

- operator pralnic-pracz od dnia 1.10. 1976 r.

- monter konserwator urządzeń i sieci wodociągowej od dnia 1.03.1977 do końca okresu zatrudnienia.

/świadcstwo pracy z dnia 6.08.1991 r. k. 17 plik II Akt ZUS, oraz koperta akta osobowe k. 139 (teczka k.122), umowa o prace z dnia 3 maja 1976 akta osobowe koperta k. 139 (teczka k.6), angaż z dnia 28.09.1976 r. akta osobowe koperta k. 139 (teczka k. 11), angaż z dnia 12.03.1977 akta osobowe koperta k. 139 (teczka k. 13)/.

W okresie od 26 kwietnia 1977 r. do 9 kwietnia 1979 r. wnioskodawca odbywał służbę wojskową.

/świadcstwo pracy z dnia 6.08.1991 r. k. 17 plik II Akt ZUS, oraz koperta akta osobowe k. 139 (teczka k.122), książeczka wojskowa k. 4 plik I akt ZUS/

W okresie zatrudnienia w Wojskowej Akademii Medycznej wnioskodawca otrzymywał dodatki za szczególne właściwości pracy w wojsku.

/świadcstwo pracy z dnia 6.08.1991 r. k. 17 plik II Akt ZUS, oraz koperta akta osobowe k. 139 (teczka k.122)/.

W zakładzie funkcjonowały dwie pralnie: chemiczna i wodna. Pralnia chemiczna była na dole, wodna na górze.

/zeznania wnioskodawcy – e- protokół rozprawy z dnia 20 września 2018 r. 00:42:39-00:47:57 w zw. informacyjnymi wyjaśnieniami e-protokół (...):04:21 – 00:10:16, e-protokół rozprawy z dnia 22 maja 2018 r.00:05:32 -00:21:48 zeznania świadka T. B. e-protokół rozprawy z dnia 20 września 2018 r. 00:13:36-00:20:37 zeznania świadka B. N. e-protokół rozprawy z dnia 20 września 2018 r. 00:28:41-00:40:17 /.

Podczas zatrudnienia w Wojskowej Akademii Medycznej w pralni na stanowisku robotnika transportowego wnioskodawca przewoził środki piorące z magazynu na poszczególne stanowiska, z magazynu do magazynu. Zawoził i przywoził brudną bieliznę z samochodów na magazyn brudnej bielizny. Odwoził wymaglowaną bieliznę spod magła do magazynu. Dotyczyło to obu pralni.

/zeznania wnioskodawcy – e- protokół rozprawy z dnia 20 września 2018 r. 00:42:39-00:47:57 w zw. informacyjnymi wyjaśnieniami e-protokół (...):04:21 – 00:10:16 , e-protokół z dnia 22 maja 2018 r.00:05:32 -00:21:48/

Jako pracz wnioskodawca prał rzeczy wojskowe w pralni. Wyjmował brudne rzeczy z pojemników, podjeżdżał pod pralkę i wrzucał do pralki, dozował środki piorące, wyciągał i wkładał do wirówki, wirował, pakował do wózków i odwoził do magła czasem na suszarki. Podlegało mu 8 pralek. Pranie nie kończyło się w każdej pralce o tej samej godzinie. Wnioskodawca prał w pralni wodnej.

/zeznania wnioskodawcy – e- protokół rozprawy z dnia 20 września 2018 r. 00:42:39-00:47:57 w zw. informacyjnymi wyjaśnieniami e-protokół z dnia 22 maja 2018 r.00:05:32 -00:21:48/

Jako monter ubezpieczony zajmował się konserwacją maszyn chemicznych, piorących, wentylatorów, wirówek, pomp, czyścił filtry, remontował te maszyny. Remonty odbywały się na sali tam gdzie stały. Jeśli silnik był popsuty to wnioskodawca zajmował się jego wymontowaniem. Następnie silnik był zawożony do naprawy do elektryka. Maszyny były w pomieszczeniu pralni, magła. Żeby zrobić remont trzeba było porozkręcać całe maszyny. Czynności te wykonywał zarówno w pralni chemicznej jak i wodnej. W pralni chemicznej dodatkowo konserwował agregaty. Zajmował się też urządzeniami do chłodzenia.

/zeznania wnioskodawcy – e-protokół rozprawy z dnia 20 września 2018 r. 00:42:39-00:47:57 w zw. informacyjnymi wyjaśnieniami e-protokół z dnia 22 maja 2018 r.00:05:32 -00:21:48, zeznania świadka T. B. e-protokół rozprawy z dnia 20 września 2018 r. 00:13:36-00:23:54 zeznania świadka B. N. e-protokół rozprawy z dnia 20 września 2018 r. 00:28:41-00:40:17 /

Nie było dnia żeby wnioskodawca nie pracował zarówno w pralni chemicznej jak i wodnej. W pralni wodnej było więcej napraw. Wnioskodawca pracował także w warsztacie mechanicznym – to było miejsce organizacyjne. Praca odbywała się we wszystkich pomieszczeniach zwłaszcza kiedy brakowało ludzi. Wnioskodawca zajmował się naprawami poza pralniami.

/zeznania wnioskodawcy – e-protokół rozprawy z dnia 20 września 2018 r. 00:42:39-00:47:57 zeznania świadka T. B. e-protokół rozprawy z dnia 20 września 2018 r. 00:13:36-00:28:41, zeznania świadka B. N. e-protokół rozprawy z dnia 20 września 2018 r. 00:28:41-00:40:17 /.

Wnioskodawca miał dodatkowe 1/4 etatu z wojskowej administracji w ramach, którego zajmował się wentylatorami.

/zeznania świadka T. B. e-protokół rozprawy z dnia 20 września 2018 r. 00:20:37 - 00:23:54 /.

W całej pralni były opary, środki chemiczne do prania chemicznego – peer – skrót od sześciochloroetylenu. Pracownicy używali zarówno odzieży ochronnej jak i roboczej w zależności od tego co robili. Czasami trzeba było włożyć strój chemiczny wojskowy, a nawet maskę gazową. W trakcie napraw w pralni chemicznej oparów było więcej bo trzeba było porozkręcać całe maszyny był tam osad a wentylatory z uwagi na konieczność rozkręcenia sprzętu nie działały jak trzeba. W pralni wodnej nie było aż takich stężeń. Tylko kiedy przyszedł jakiś transport wybielaczy to wnioskodawca jak i inni pracownicy musieli to przeładować i przepompować. Zdarzało się to raz na kwartał. Sporadycznie zdarzało się jakieś farbowanie.

/zeznania świadka T. B. e-protokół rozprawy z dnia 20 września 2018 r. 00:13:36-00:28:41, zeznania świadka B. N. e-protokół rozprawy z dnia 20 września 2018 r. 00:28:41-00:40:17 zeznania wnioskodawcy – e-protokół rozprawy z dnia 20 września 2018 r. 00:42:39-00:47:57 /.

Przed rokiem 1990 pralnia chemiczna została wyłączona, wtedy było tylko pranie wodne.

/zeznania świadka T. B. e-protokół rozprawy z dnia 20 września 2018 r. 00:13:36-00:28:41/.

Wnioskodawca nie dysponuje świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach za wskazany okres zatrudnienia.

/bezsporne/

Wnioskodawca posiada staż pracy wynoszący 25 lat, 5 miesięcy i 1 dzień, okresów składkowych.

/ decyzja k. 26 plik II akt ZUS/.

Wnioskodawca był członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. W toku procesu złożył oświadczenie o przekazanie składek na rzecz Skarbu Państwa.

/ pismo ZUS z dnia 4 czerwca 2018 r. k. 136. oświadczenie wnioskodawcy e-protokół rozprawy z dnia 22 maja 2018 r. 00:03:08 -00:05:32, pismo z 11 stycznia 2018 r. k. 1 plik III akt ZUS/

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, zeznań wnioskodawcy oraz świadków T. B., B. N..

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków co do faktu, że ubezpieczony świadczył pracę w Pralni Garnizonowej Wojskowej Akademii Medycznej w pełnym wymiarze czasu pracy. Jednakże na ich podstawie niemożliwym jest ustalenie, iż podczas zatrudnienia w w/w zakładzie pracy ubezpieczony świadczył pracę w szczególnych warunkach na stanowisku pracownika pralni chemicznej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd odmówił wiary zeznaniom wnioskodawcy co do faktu, że w całym spornym okresie zatrudnienia pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych, gdyż zarówno z jego zeznań jak i zeznań świadków wynika iż wykonywał czynności zarówno na terenie pralni wodnej ja i chemicznej jak i poza ich obszarem.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 z późn. zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki: osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 65 lat (dla mężczyzn), oraz mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat (dla mężczyzn).

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

Odnosząc się do powyższej, zwrócić należy uwagę, iż w postępowaniu przed Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych regulacja § 2 ust. 2 rozporządzenia z 1983 r., statuująca ograniczenia dowodowe, nie znajduje zastosowania. W postępowaniu przed tym sądem, według art. 473 k.p.c., nie stosuje się bowiem żadnych ograniczeń dowodowych, a więc każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe.

Należy podkreślić, że nabycie prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym jest przywilejem w stosunku do nabywania emerytur w powszechnym wieku emerytalnym, przeto skorzystanie z tego prawa nie może podlegać uznaniu lub opierać się na wykładni rozszerzającej, ale powinno mieć oparcie w ustalonych okolicznościach

faktycznych sprawy, które spełniają prawne wymagania zakwalifikowania określonej pracy jako zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W orzecznictwie (por. np. wyrok z dnia 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97, OSNAPiUS 1998 nr 21, poz. 638) przyjmuje się, że nie korzysta z uprawnienia do emerytury w niższym wieku emerytalnym pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Z rozważań zawartych w tym orzeczeniu należy wyprowadzić nadto wniosek, iż - ze względu na charakter omawianego świadczenia (wcześniejsza emerytura) - przepisy rozporządzenia należy wyklądać ściśle.

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawca ostatecznie spełnia przesłanki ustawowe co do wieku, który osiągnął 20 sierpnia 2017 r. oraz lat okresów składkowych i nieskładkowych. Jednak w ocenie Sądu wnioskodawca nie spełnia warunku co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku wskazuje, że praca w palni chemicznej i farbiarni wymieniona w wykazie w dziale XIV prace różne poz. 8 jest pracą w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Podkreślić należy jednak, iż ustawodawca w obecnie obowiązujących przepisach celowo odszedł od szczegółowego określania stanowisk pracy, skupiając się na zakresach obowiązków, bowiem nazwy stanowisk pracy mogły być bardzo różne w zależności od zakładu pracy. Ponadto ustalano je często na długo przed wejściem w życie przepisów określających pracę w warunkach szczególnych. Z tej przyczyny Sąd ma nie tylko prawo, ale i obowiązek ustalać rzeczywisty zakres obowiązków, bez względu na nazwę stanowiska.

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, nie jest dopuszczalne zaliczanie innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika w stopniu powodującym wcześniejszą utratę zdolności do zatrudnienia i nie zostały wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 10 kwietnia 2014 r., II UK 395/13, Lex Nr 1455235).

Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 4 listopada 2008 roku (III AUa 3113/08, Lex nr 552003) „Świadcstwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych, o którym mowa w art. 32 ust. 2 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W sytuacji, kiedy brak wymaganego świadectwa pracy w warunkach szczególnych wystawionego przez pracodawcę, Sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia, czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach nr 1 lub 2 do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.” Takie też postępowanie należy prowadzić, kiedy organ rentowy zakwestionuje fakty wskazane w tego rodzaju świadectwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2009 r., I UK 77/09, Lex nr 558288)

Stosownie do § 2 ust. 1 okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W myśl § 2 ust. 2

okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma jednak zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84). Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach dopuścił dowód z dokumentów, z zeznań wnioskodawcy i świadków.

W ocenie Sądu Okręgowego, wykonywanie przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy w w/w spornych okresach nie znajduje potwierdzenia w zebranych materiałach dowodowych. Przesłuchani w sprawie świadkowie wskazali, że wnioskodawca podczas zatrudnienia w w/w Pralni Garnizonowej Wojskowej Akademii Medycznej wykonywał pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie umowy o pracę kolejno jako robotnik transportowy, operator pralnic-pracznicy monter konserwator urządzeń i sieci wodociągowej. Podczas zatrudnienia wykonywał prace na terenie pralni chemicznej, wodnej jak i poza ich obszarem. Przewoził środki piorące z magazynu na poszczególne stanowiska, z magazynu do magazynu. Zawoził i przywoził brudną bieliznę z samochodów na magazyn brudnej bielizny. Odwoził wymaglowaną bieliznę spod magła do magazynu. W pralni wodnej prał rzeczy wojskowe w pralnicy. Wyjmował brudne rzeczy z pojemników, podjeżdżał pod pralkę i wrzucał do pralki, dozował środki piorące, wyciągał i wkładał do wirówki, wirował, pakował do wózków i odwoził do magła czasem na suszarki. Na terenie pralni chemicznej jak i wodnej zajmował się konserwacją i remontem maszyn chemicznych, piorących, wentylatorów, wirówek, pomp, czyścił filtry.

W tym miejscu zaakcentować należy, że zgodnie z art. 6 k.c. to na wnioskodawcy spoczywał ciężar dowodowy w niniejszej sprawie. Oparcie polskiej procedury cywilnej na zasadzie kontrydiktoryjności jedynie w wyjątkowych przypadkach dozwala Sądowi na podjęcie czynności mających na celu pobudzenie inicjatywy stron, a zasadą w tym zakresie jest samodzielne dążenie uczestników postępowania do wykazania prawdziwości podnoszonych twierdzeń. Jeżeli twierdzenie istotne dla rozstrzygnięcia nie zostanie udowodnione, to o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy decyduje rozkład ciężaru dowodu. Zatem strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków niedopełnienia swoich obowiązków w tym zakresie. Sąd Okręgowy uznał również, zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, iż nie jest zarówno zobowiązany, jak i uprawniony do przeprowadzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (patrz wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Tymczasem wnioskodawca nie przedłożył w toku sprawy żadnych dowodów, które by świadczyły o tym, że praca którą wykonywał w spornym okresie w pralni garnizonowej będącej zarówno pralnią wodną jak i pralnią chemiczną była pracą wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu w szczególnych warunkach. Nie wykazał by praca w pralni chemicznej wymieniona w wykazie rozporządzenia z 1983 r. zajmowała mu 8 godzin dziennie. Świadczyli zgodnie podali, że ubezpieczony wykonywał prace transportowe, remontowe na terenie całej pralni a także w warsztacie i poza jej obszarem. Sam wnioskodawca przyznał, iż jako operator pralnic-pracznicy prał wyłącznie w pralni wodnej, a będąc zatrudnionym na stanowisku robotnik transportowy monter konserwator urządzeń i sieci wodociągowej oprócz prac w pralni chemicznej wykonywał także cały szereg czynności poza jej obszarem. Wobec tego w czasie całego zatrudnienia wnioskodawca nie był narażony na działanie czynników szkodliwych z takim samym natężeniem. To natomiast oznacza, że nie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach.

Oceny tej nie zmienia fakt, iż wnioskodawca otrzymywał dodatki za szczególne warunki pracy w wojsku co wynika bezpośrednio z treści przedstawionego przez niego świadectwa pracy. Okoliczność, że niekorzystne warunki pracy na

tych stanowiskach były ubezpieczonemu kompensowane określonym dodatkiem finansowym nie jest bowiem tożsama z pracą w warunkach szczególnych czy w szczególnym charakterze.

Należy w tym miejscu przytoczyć pogląd Sądu Apelacyjnego w Łodzi wyrażony w wyroku z dnia 1 października 2015 r., (III AUa 81/15). Zgodnie z jego treścią, wyodrębnienie poszczególnych prac wymienionych w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) ma charakter stanowiskowo-branżowy. Pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach wykazu wymieniono konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego. Specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje bowiem charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Nie można zatem swobodnie czy wręcz dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym (LEX nr 1820574).

Reasumując, w ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie z zebranego materiału dowodowego wynika jasno, iż wnioskodawca w spornym okresie nie wykonywał stale, a więc w sposób ciągły w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy czynności określonych w dziale XIV poz. 8 wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) określającego prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

Biorąc pod uwagę powołane przepisy stwierdzić należy, że pomimo iż wnioskodawca spełnił pozostałe przesłanki do przyznania emerytury, a mianowicie: wieku - ukończył 60 rok życia, posiadania co najmniej 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz ostatecznie złożył oświadczenie o przekazanie składek zgromadzonych w Otwartym funduszu Emerytalnym na rzecz Skarbu Państwa, ze względu na nieprzepracowanie wymaganego ustawowo 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze emerytura wnioskodawcy nie przysługuje.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy.

11 X 2018 roku.

J.L.